

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **R. V. H.**, nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
právně zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Gottweisem
sídlem Kapucínské nám. 303/5, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2019 č. j. MV-81940-4/SO-2015

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 14. 5. 2019 doručenou zdejšímu soudu dne 16. 5. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2019, č. j. MV-81940-4/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“) odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 8. 4. 2015, č. j. OAM-78219-50/DP-2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena I. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a II. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za zmatečné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tvzení správních orgánů o neplnění účelu dlouhodobého pobytu nemá oporu ve spise a je proto zmatečné a nezákonné. Správní orgány nedostatečně zjišťovaly skutkový stav a chybně posoudily činnosti [podnikání žalobce ve sdružení po nabytí účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový občanský zákoník“)] ve společnosti jako výkon závislé práce, vydaly rozhodnutí, která nejsou oprávněny vydat, porušily procesní práva žalobce a nerespektovaly judikaturu Nejvyššího správního soudu.
3. Nesprávné posouzení činnosti žalobce ve sdružení (společnosti – po 1. 1. 2014) jako výkon závislé práce spočívá v tom, že účastníci sdružení, nejsou-li právnické osoby, jsou osoby se statutem samostatně výdělečně činné osoby podle živnostenského nebo jiného oprávnění. V této souvislosti žalobce odkázal na § 2716 až 2746 nového občanského zákoníku a skutečnost, že společnost nemá právní subjektivitu. Do daného sdružení (nově společnosti) vstupovali jednotliví podnikatelé od samého začátku jeho existence jako držitelé živnostenských oprávnění registrovaní na příslušných finančních úřadech jako plátcí daně z příjmů fyzických osob, okamžikem vstupu do sdružení (společnosti) se registrovali k dani z přidané hodnoty, přičemž tyto registrace nebyly nikým zpochybňovány. Žalobce tak neměl pochybnosti stran výkonu samostatné činnosti. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 6 Afs 278/2016-54. Dále žalobce poukázal na rozdílnou praxi správních orgánů ve skutkově shodných případech. I proto je napadené rozhodnutí nepřiměřeně přísné vůči žalobci.
4. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce neplní účel povoleného pobytu na území, když namísto podnikání fakticky vykonává závislou práci bez řádného povolení k zaměstnání, bez zaměstnanecké karty a bez příslušné pracovní smlouvy, tedy vykonává nelegální práci. Žalobce však s tímto nemůže souhlasit, neboť Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj nikdy nezahájil řízení o přestupku, kterého by se žalobce dopustil výkonem nelegální práce. Jedině tento inspektorát je oprávněn k autoritativnímu určení, že

se žalobce dopustil přestupku na úseku zaměstnanosti. O této otázce si správní orgány dle žalobce ani nemohly učinit úsudek.

5. Porušení procesních práv spočívá v porušení zásady stanovené v § 2 odst. 2 správního řádu (uplatňování pravomoci pouze k účelům svěřeným zákonem nebo na základě zákona a v rozsahu, v jakém byla svěřena), zásady stanovené v § 2 odst. 4 správního řádu (soulad s veřejným zájmem a odpovídání okolnostem daného případu, jakož i to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly) a zásady zneužití správního uvážení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná se k podané žalobě vyjádřila podáním ze dne 26. 6. 2018, v němž upozornila na blanketní odvolání žalobce, které ani na výzvu prvostupňového orgánu nebylo doplněno. Otázkou podnikání ve sdružení SERVIS GROUP se již několikrát zabýval v obdobných případech i Krajský soud v Brně, pročez žalovaná odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 36 Ad 39/2014-73, a následný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53. V daném případě byly po materiální stránce naplněny znaky závislé práce, a na tom nic nemění skutečnost, že žalobce odváděl platby na sociální zabezpečení. Žalovaná má za to, že prvostupňový orgán byl oprávněn učinit závěr o nelegální práci, k čemuž odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 6. 2017, č. j. 29 A 97/2015-88. Prvostupňové rozhodnutí je rozhodnutím o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a nikoliv rozhodnutím o spáchání správního deliktu. Nezahájení řízení o přestupku spočívajícím ve vykonávání nelegální práce nemá vliv na napadené rozhodnutí. Žalovaná má za splnění všechny podmínky pro zamítnutí podané žádosti.
7. Na vyjádření žalované reagoval žalobce podáním ze dne 25. 7. 2019, v němž setrval na svém názoru vyjádřeném v žalobě a plně na obsah žaloby odkázal.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána v zákonné lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.
9. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s. ř. s.
10. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
11. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je

nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle Nejvyššího správního soudu pak **pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

12. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jelikož závěry správních orgánů o neplnění účelu dlouhodobého pobytu nemá oporu ve spise, což souvisí s nedostatečně zjištěným skutkovým stavem ze strany správních orgánů.
13. Soud se však s žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí neztotožnil a napadené rozhodnutí považuje za plně přezkoumatelné. Napadené rozhodnutí je žalovanou pečlivě odůvodněno a žalovaná se v napadeném rozhodnutí vypořádala se zákonností napadeného rozhodnutí. Žalobce přitom podal pouze blanketní odvolání, které ani na výzvu prvostupňového orgánu nedoplnil. Skutečnosti, na základě nichž správní orgány dospěly k závěru o neplnění účelu pobytu ze strany žalobcem, vyplývají z příslušných dokumentů, které jsou součástí správního spisu, stěžejní je přitom provedený výsledek se žalobcem ze dne 18. 9. 2014. Nelze proto přisvědčit tvrzení žalobce o nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, jelikož toto rozhodnutí nemá oporu ve spise. Naopak jsou závěry učiněné žalovanou a předtím prvostupňovým orgánem součástí dokumentů založených ve správním spise. Nelze ani souhlasit s nedostatečně zjištěným skutkovým stavem, který byl správními orgány zjištěn dostatečně a s cílem zjistit jej bez důvodných pochybností.
14. K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí lze dále uvést, že toto rozhodnutí žalované je postaveno na řádně uvedených ustanoveních zákona. Žalovaná také jasně uvedla, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházela. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalované neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalované považovat

z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalovaného a celkově mu nečiní problém napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení.

15. Zdejší soud k uvedené námitce nepřezkoumatelnosti tedy na základě výše uvedených důvodů konstatuje, že ji shledává v této prvotní fázi nedůvodnou.
16. Podstatou sporu v projednávané věci je tak především posouzení, zda výkon práce v rámci sdružení (po účinnosti nového občanského zákoníku jako společnost) je výkonem závislé práce anebo výkonem samostatně výdělečně činné.
17. Před posouzením této otázky krajský soud poukazuje na skutkově shodné věci, kterými se v rámci své rozhodovací činnosti zabýval, a to například ve věci vedené pod sp. zn. 31 A 140/2018 (skončená rozsudkem ze dne 26. 2. 2020, č. j. 31 A 140/2018-133).
18. Ze spisového materiálu vyplývají následující rozhodné skutečnosti. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, které mu bylo uděleno s platností od 7. 12. 2009 do 30. 11. 2011. Dne 17. 10. 2011 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Daná žádost byla prvostupňovým orgánem zamítnuta dne 1. 11. 2012, následně však žalovaná toto rozhodnutí zrušila a věc vrátila k novému projednání. V průběhu správního řízení se dne 7. 7. 2014 Státní úřad inspekce práce, Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj dotazoval na druh pobytu žalobce na území, a to v souvislosti s kontrolou dodržování zákona o zaměstnanosti v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a.s. v Modřicích. Následně prvostupňový orgán provedl se žalobcem výslech dne 18. 9. 2014, během něhož žalobce mimo jiné uvedl, že podniká, přičemž provádí kostění kuřecích stehen ve sdružení v Modřicích. Pracuje podle objednávek, někdy končí dřív, někdy později. Dále žalobce uvedl, že má kartičku, pípá si příchod, pak se převleče, dojde na pracovní linku, kde má před sebou kuřata a ty vykostuje. Na vykostění pracuje ještě dalších 20 až 30 dalších osob. Pracuje pět nebo šest dnů v týdnu, musí chodit na šestou, domů se vrací podle práce. Peníze mu posílá sdružení na účet. Sdružení zajišťuje rovněž objednávku kuřat, jakož i vybavení k vykostování. Na základě uvedených a dalších skutečností obsažených v protokolu o výslechu žalobce ze dne 18. 9. 2014 prvostupňový orgán předmětnou žádost prvostupňovým rozhodnutím zamítl, neboť zjištěné skutečnosti vyhodnotil jako neplnění účelu dlouhodobého pobytu, když namísto podnikání žalobce fakticky vykonává závislou práci. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal blanketní odvolání, které, jak již bylo uvedeno, nebylo ani na výzvu doplněno. Poté žalovaná napadeným rozhodnutím toto odvolání zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí.
19. Doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců opakovaně prodloužit.
20. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 stejného zákona vztahují obdobně.
21. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37 zákona o pobytu cizinců).

22. Ustanovení § 37 v odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců upravuje, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Dle odst. 2 písm. b) téhož ustanovení ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
23. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 stejného zákona, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
24. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50), vyplývá, že nenaplnění účelu předchozího pobytu představuje tzv. jinou závažnou překážku pobytu dle § 56 odst. 1 písm. j) věta druhá zákona o pobytu cizinců, a je tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, aplikovaného na základě odkazu v § 44a odst. 3 téhož zákona. V případě jiné závažné překážky pobytu se tedy nemusí jednat o natolik závažné okolnosti ohrožující svou povahou zájmy České republiky a bezpečnost státu.
25. Stěžejní žalobní námitkou je přitom skutečnost, že činnost žalobce v rámci sdružení je samostatně výdělečnou činností a tato není výkonem závislé práce.
26. Jak vyplývá z § 420 nového občanského zákoníku, podnikání je výdělečnou činností vykonávanou samostatně živnostenským nebo jiným obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně a za účelem dosažení zisku. Podle dřívější úpravy obsažené v § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2014, se podnikáním rovněž rozuměla soustavná činnost prováděná podnikatelem vlastním jménem na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Živností se dle § 2 zákona č. 455/1991 Sb., zákona o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), rozumí soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem.
27. Aby tedy mohla být činnost podnikatele pokládána za podnikání, resp. živnost, je třeba ve smyslu výše uvedených ustanovení kumulativního naplnění všech pojmových znaků. Jedním z pojmových znaků činnosti, má-li být tato podnikáním (živností), je její samostatnost. V případě tohoto znaku má přitom krajský soud za to, že tento v souvislosti s činností žalobce naplněn nebyl. Jak vyplynulo ze správního spisu, především pak z provedeného výslechu, žalobce v tomto období vykonával závislou práci bez povolení k zaměstnání a bez příslušné pracovní smlouvy. Ze zjištěných skutečností je evidentní, že si žalobce sám neurčuje pracovní dobu a dostává pokyny, jakou práci má uskutečnit. Z prvostupňového rozhodnutí (konkrétně s. 5 až 7 tohoto rozhodnutí) také vyplývá, že se prvostupňový orgán znakem samostatnosti podnikání žalobce důkladně zabýval.
28. Pokud v daném případě správní orgány uzavřely, že činnost žalobce v rámci sdružení, později společnosti vykazovala znaky závislé práce, i s tímto hodnocením se krajský soud ztotožňuje. Vymezením znaků závislé práce se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publ. pod č. 3027/2014 Sb. NSS. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vymezil znaky, které musejí být naplněny, aby bylo možno hovořit o závislé práci ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce. Těmito znaky jsou: (i) soustavnost, (ii)

osobní výkon práce a (iii) vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem (kdy je práce vykonávána jménem zaměstnavatele a dle jeho pokynů). Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[s]polečným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.“

29. Naplněním shora popsaných znaků se přímo v případě nyní posuzovaného sdružení podnikatelů, v jehož rámci žalobce vykonával svou výhradní činnost, ve věci žalobce JUDr. E. P. (obecného zmocněnce žalobce – pozn. soudu) proti Státnímu úřadu inspekce práce zabýval zdejší soud již v rozsudku ve věci sp. zn. 36 Ad 39/2014. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu JUDr. E. P. proti shora uvedenému rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5. 5. 2014, č. j. 918/1.30/14/14.3, jímž tento rozhodl o odvolání směřujícím proti výše zmíněnému rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 15. 1. 2014, č. j. 10702/9.30/13/14.3-RZ, kterým byla JUDr. E. P. uložena pokuta za spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti (umožnění výkonu nelegální práce 23 cizincům vietnamské státní příslušnosti).
30. V odůvodnění rozsudku ve věci sp. zn. 36 Ad 39/2014 krajský soud uvedl, že během kontroly provedené oblastním inspektorátem práce dne 17. 7. 2012 na uvedeném pracovišti byl zjištěn osobní výkon práce cizinci, žádný z cizinců na místě nebyl zastoupen svým zaměstnancem (což by nasvědčovalo tomu, že se skutečně jedná o podnikatele), a ani z dalšího průběhu kontroly a správního řízení nevyplývalo, že by takové zastoupení připadalo v úvahu. Požadavek soustavnosti závislé práce považoval soud rovněž za splněný. Z výpovědí cizinců bylo možno dovodit, že pracovali na předmětném pracovišti po dobu celých týdnů, a to minimálně osm hodin denně. Činnost cizinců tak nebylo možné považovat za jednorázovou nebo nahodilou. Co se týkalo znaku nadřízenosti a podřízenosti mezi JUDr. E. P. a danými cizinci, soud konstatoval, „[...]že formálně cizinci vystupovali jako členové sdružení podnikatelů, že činnost v rámci tohoto sdružení vykazoval i žalobce, a to, že sama skutečnost, že jeden člen sdružení vykonává práci „kvalifikovanější“ a jiný „podřadnější“, ještě sama o sobě neznamená, že se nejedná o sdružení; na druhou stranu, po zhodnocení věci, považuje soud postavení žalobce v rámci daného sdružení, a to při zohlednění toho, jaký byl charakter vykonávané práce cizinců a jejich celkové poměry, za natolik dominantní, že bylo možné považovat jej za subjekt v postavení obdobném, jako mají agentury práce, které jsou v souladu se zákoníkem práce zaměstnavateli.“ Závěry, které krajský soud vyslovil v řízení vedeném pod sp. zn. 36 Ad 39/2014, následně ve své rozhodovací činnosti potvrdil také Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ve věci sp. zn. 1 Ads 272/2016.
31. Dle názoru zdejšího soudu se tyto závěry v určitém rozsahu bezpochyby vztahují také na nyní projednávaný případ, když je žalobce uveden pod hlavičkou tohoto sdružení, pod kterým dle svých slov od roku 2010 vykonával svou jedinou výdělečnou činnost.
32. Krajský soud tudíž shodně s prvostupňovým orgánem a žalovanou dospěl k závěru, že žalobce při výkonu své činnosti v provozovně v Modřicích nesplňoval jednu z výše uvedených podmínek podnikání, a to samostatnost. Žalobce vykonával téměř stejnou rutinní práci u linky jako předmětní cizinci vietnamské národnosti, jichž se týkala shora

uvedená rozhodnutí vydaná v souvislosti s umožněním výkonu nelegální práce JUDr. P., a to na místě stejného areálu. Žalobce ani nevykonával žádnou aktivitu ve směru k zajištění „práce“, v dané skupině cca dalších 20 lidí se o existující práci dávalo vědět. O tom, v čem tato práce spočívala, byl již dlouhodobě dopředu srozuměn, přičemž nešlo o žádnou specializovanou činnost. Stejně tak tuto činnost vykonával soustavně (zpravidla celý týden) a osobně, což je též podmínkou závislé práce. Vzhledem k formě vyplácení odměny za vykonanou činnost (měsíčně a podle počtu odevzdané práce) a způsobu přidělování práce (když skupina pracovníků dostala práci, rozdělili si je mezi sebou) nemá soud pochybnosti ani o stavu podřízenosti žalobce k blíže nespecifikovaným osobám.

33. V návaznosti na vše výše uvedené soud došel k názoru, že žalobce jak v minulosti, tak ani v době rozhodování o své žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu (neboť odlišné skutečnosti ani netvrdil) nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, a tedy neplnil účel povoleného pobytu. Výše zjištěný stav věci přitom odpovídá důvodům neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců; a rovněž důvodům neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b), v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
34. Namítal-li žalobce, že hodnocení výkonu podnikatelské činnosti v rámci sdružení je v rozhodovací činnosti prvostupňového orgánu a žalované rozdílné, neboť v obdobných skutkových případech nebyla činnost v rámci sdružení podnikatelů správními orgány hodnocena jako závislá práce, tak ani této námitce krajský soud nepřisvědčil.
35. Zdejší soud předně připomíná, že správní orgány jsou v souladu se zásadou legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu povinny dbát, aby při rozhodování skutkově shodných či obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tato zásada nastoluje pro podmínky veřejné správy požadavek vytváření ustálené rozhodovací praxe, jež by měla být měněna jen v odůvodněných případech. I přesto je však nutné vždy ke každému správnímu řízení přistupovat individuálně a přihlížet ke všem skutkovým okolnostem každého jednotlivého případu.
36. Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 19. 2. 2013, č. j. 59 A 15/2012-40, vyplývá, že „[p]rincip právní jistoty a zásada předvídatelnosti a legitimního očekávání správních rozhodnutí (§ 2 odst. 4 správního řádu z roku 2004) v sobě nezahrnují jako atribut právo účastníka řízení, aby nebyl za své protiprávní jednání rozhodnutím správního orgánu postižen, zůstalo-li v minulosti jeho jednání či jednání jiného subjektu (dle tvrzení účastníka řízení shodné či podobné) nepostiženo.“ S tímto právním názorem se zdejší soud plně ztotožňuje. Rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj, kterým bylo stanoveno, že se JUDr. P. dopustil správního deliktu na úseku zaměstnanosti tím, že umožnil cizincům na pracovišti v Modřicích výkon nelegální práce, bylo vydáno až dne 15. 1. 2014. Je tudíž logické, že se na základě tohoto rozhodnutí oblastního inspektorátu práce pobytové orgány více zaměřily na hodnocení činnosti žalobce v rámci předmětného sdružení, nyní společnosti, aby zjistily, zda je jeho činnost skutečně podnikáním.
37. Za nedůvodnou vyhodnotil krajský soud rovněž námitku týkající se registrace k dani z přidané hodnoty. Činnost žalobce by neměla být posouzena odlišně oproti tomu, jak toto posoudil správce daně ve vztahu k registraci žalobce jako plátce daně z přidané hodnoty.

38. Vzhledem ke znění námitky soud níže uvádí relevantní znění právní úpravy vztahující se k registraci a dalších aspektů plátců daně z přidané hodnoty jako členů společnosti (před 1. 1. 2014 sdružení) bez právní subjektivity.
39. Podle § 5 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2012, je osobou povinnou k dani z přidané hodnoty fyzická nebo právnická osoba, která samostatně uskutečňuje ekonomické činnosti, pokud tento zákon nestanoví v § 5a jinak. Osobou povinnou k dani je i právnická osoba, která nebyla založena nebo zřízena za účelem podnikání, pokud uskutečňuje ekonomické činnosti.
40. Dle § 5 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2012, se ekonomickou činností uvedenou v § 5 odst. 1 téhož zákona stejného znění pro účely tohoto zákona rozumí soustavná činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně důlní činnosti a zemědělské výroby a soustavné činnosti vykonávané podle zvláštních právních předpisů, zejména nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, vychovatelské nebo učitelů, jakož i nezávislé činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních znalců. Za ekonomickou činnost se také považuje využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získání příjmů, pokud je tento majetek využíván soustavně. Samostatně uskutečňovanou ekonomickou činností není činnost zaměstnanců nebo jiných osob, kteří mají uzavřenou smlouvu se zaměstnavatelem, na základě níž vznikne mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem pracovněprávní vztah, případně činnosti osob, které jsou zdaňovány jako příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu nebo jako příjmy, z nichž je uplatňována zvláštní sazba daně podle zvláštního právního předpisu.
41. Podle § 94 odst. 2 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2012, se osoba povinná k dani se sídlem nebo místem podnikání v tuzemsku, která uskutečňuje zdanitelná plnění nebo plnění osvobozená od daně s nárokem na odpočet daně společně s jinými osobami povinnými k dani se sídlem nebo místem podnikání v tuzemsku na základě smlouvy o sdružení nebo jiné obdobné smlouvy, jejíž obrat dosahovaný samostatně mimo sdružení v součtu s obratem dosahovaným společně všemi účastníky sdružení v rámci sdružení překročí obrat stanovený v § 6 téhož zákona, stává plátcem od prvního dne třetího měsíce následujícího po měsíci, ve kterém byl obrat překročen, nestane-li se podle tohoto zákona plátcem dříve; nesplní-li registrační povinnost podle § 95 odst. 2 stejného zákona, stává se plátcem datem účinnosti registrace uvedeným na rozhodnutí o registraci.
42. Dle § 94 odst. 2 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2013, se plátcem daně stává také osoba povinná k dani se sídlem nebo místem podnikání v tuzemsku, která uskutečňuje zdanitelná plnění nebo plnění osvobozená od daně s nárokem na odpočet daně společně s jinými osobami povinnými k dani se sídlem nebo místem podnikání v tuzemsku na základě smlouvy o sdružení nebo jiné obdobné smlouvy, a to dnem nabytí účinnosti rozhodnutí o registraci toho účastníka sdružení, který se stal plátcem jako první, nestane-li se podle tohoto zákona plátcem dříve.
43. Plátcem daně se podle § 94 odst. 2 písm. c) zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2013, také stává osoba povinná k dani se sídlem nebo místem podnikání v tuzemsku, která uzavře smlouvu o sdružení nebo jinou obdobnou smlouvu s plátcem ke společnému uskutečňování zdanitelných plnění nebo plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně, stává se plátcem dnem uzavření této smlouvy.
44. Následně byla úprava plátců daně z přidané hodnoty v souvislosti se sdružením změněna, a to tak, že byl s účinností od 1. 1. 2013 do zákona o dani z přidané hodnoty vložen § 6a. Dle

tohoto ustanovení osoba povinná k dani, která a) uskutečňuje plnění s nárokem na odpočet daně společně s jinými osobami povinnými k dani na základě smlouvy o sdružení nebo jiné obdobné smlouvy, je plátcem ode dne, kdy se stal plátcem kterýkoli z ostatních účastníků sdružení, nestane-li se podle tohoto zákona plátcem dříve, a která b) uzavře smlouvu o sdružení nebo jinou obdobnou smlouvu s plátcem ke společnému uskutečňování plnění s nárokem na odpočet daně, je plátcem ode dne uzavření této smlouvy. Podle novelizovaného znění § 94 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty byl pak plátce uvedený v § 6a až § 6e téhož zákona povinen podat přihlášku k registraci do 15 dnů ode dne, ve kterém se stal plátcem.

45. Od účinnosti nového občanského zákoníku, tj. nahrazení institutu sdružení dle § 829 a násl. starého občanského zákoníku institutem společnosti dle § 2716 a násl. nového občanského zákoníku došlo i ke změně souvisejících ustanovení v zákoně o dani z přidané hodnoty.
46. Podle § 6a zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2017 osoba povinná k dani, která a) je společníkem společnosti, v jejímž rámci se uskutečňuje plnění s nárokem na odpočet daně, je plátcem ode dne, kdy se stal plátcem kterýkoli z ostatních společníků, nestane-li se podle tohoto zákona plátcem dříve, a která b) se stane společníkem společnosti, v jejímž rámci uskutečňuje plnění s nárokem na odpočet daně společně s plátcem, je plátcem ode dne, kdy se stala společníkem. Ustanovení § 94 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty zůstalo v souvislosti s touto novelou po dané období nezměněno.
47. Dle § 33 odst. 10 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010, správce daně prověří údaje sdělené daňovým subjektem při registraci a v případě pochybností o jejich správnosti nebo úplnosti vyzve daňový subjekt, aby údaje blíže vysvětlil, změnil, doplnil a doložil a zároveň určí lhůtu, v níž je daňový subjekt povinen na výzvu odpovědět. Dodrží-li daňový subjekt tuto lhůtu, považuje se za dodržanou i lhůta uvedená v odstavci 1 daného ustanovení, jestliže jinak k porušení lhůty uvedené v odstavci 1 nedošlo.
48. Zákon o správě daní a poplatků byl s účinností od 1. 1. 2011 nahrazen zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád. Tento pak ve svém § 128 upravuje obdobnou povinnost správce daně jako předcházející zákon o správě daní a poplatků. Dle daného ustanovení správce daně prověří údaje uvedené daňovým subjektem v přihlášce k registraci nebo v oznámení o změně registračních údajů a v případě pochybností o jejich správnosti nebo úplnosti vyzve daňový subjekt, aby údaje vysvětlil, doložil, popřípadě doplnil nebo změnil, a zároveň stanoví lhůtu, v níž je daňový subjekt povinen tak učinit.
49. K této povinnosti Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 214/2017-36, dovodil, že v případě povinné registrace je namísto větší aktivity správce daně, který má údaje z přihlášky ověřovat nejenom na základě dokladů předložených daňovým subjektem, ale také má při získávání podkladů postupovat z úřední povinnosti (získávat informace z veřejných rejstříků či seznamů, dotazovat se příslušných správních orgánů či kontaktovat jiné daňové subjekty) s cílem potvrdit, že zákonná povinnost žalobkyně skutečně vznikla.
50. Toto dále rozvedl ve svém rozsudku ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Afs 246/2018-44, kdy ve věci registrace společníka společnosti do registru plátců daně z přidané hodnoty je správce daně povinen ověřit, zda společník splnil zákonem stanovené podmínky. „V *prvé řadě bylo nutné ověřit, zda mu svědčí postavení osoby povinné k dani, tj. zda vykonává ekonomickou činnost (§ 5 zákona o DPH). Dále bylo nutné ověřit, zda uzavřel smlouvu o společnosti, zda je společníkem této společnosti osoba, která je (či se stala) plátcem daně a zda společně s tímto plátcem daně v*

rámcí společnosti uskutečňuje plnění s nárokem na odpočet daně či to má v úmyslu [§ 6a písm. b) zákona o DPH]. Pokud by stěžovatel splnil uvedené podmínky, správce daně by byl povinen jej jako plátce DPH registrovat.“

51. Krajský soud však k výše uvedené právní úpravě a judikatuře soudů uvádí, že tato dopadá na rozhodování daňových orgánů, nikoliv na rozhodování orgánů pobytových. Judikatura Nejvyššího správního soudu tak zavazuje pouze jeden a ten samý orgán státní správy, aby určitou skutečnost neposuzoval postupem času odlišně, i když se tato skutečnost nijak v průběhu času nezměnila. Ač by bylo jistě záhodno, aby správní orgány s působností na různých úsecích veřejné správy ve vztahu k jedné a též osobě postupovaly mezi sebou v souladu, nelze zabránit té situaci, že za určité situace správní orgány budou posuzovat stejné skutečnosti odlišně.
52. Nelze také odhlédnout od toho, že k posouzení činnosti žalobce správcem daně došlo v roce 2011, tj. tři roky před tím, než došlo k výsledku žalobce před prvostupňovým orgánem. Žalobce přitom soudu nedoložil žádné podklady, na základě kterých správce daně o registraci žalobce jako plátce daně z přidané hodnoty rozhodoval. Na druhé straně má pak soud značné množství podkladů, na základě kterých rozhodovaly pobytové orgány, které se předmětem a podobou činnosti žalobce důkladně zabývaly.
53. Krajský soud tak argumentaci odlišeného posouzení činnosti žalobce při jeho registraci jako plátce k dani z přidané hodnoty odmítl a související žalobní námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.
54. Ohledně námitky chybějící pravomoci posuzovat závislou (nelegální) práci žalovanou, resp. prvostupňovým orgánem, je třeba odkázat na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 Azs 373/2018-30, v rámci kterého Nejvyšší správní soud uzavřel, že
„[p]ři posuzování otázky, zda cizinec plní účel povoleného pobytu, je správní orgán rozhodující ve věcech pobytu cizinců oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané výdělečné činnosti cizince (podnikání nebo závislá práce) a činit si o této otázce vlastní úsudek bez nutnosti obracet se dle § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu s podnětem k zahájení řízení na příslušný správní orgán rozhodující ve věcech zaměstnanosti.“
55. Je tudíž možné shrnout, že i když dané pobytové správní orgány nevykonávají kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti ve smyslu § 125 zákona o zaměstnanosti, přesto si mohou i při výkonu vlastní působnosti nepochybně učinit úsudek o povaze činnosti vykonávané cizincem [§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Podle v bodech 19 - 223 tohoto rozsudku uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců je ministerstvo mimo jiné oprávněno posuzovat, zda cizinec plní účel, pro který bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno. Je-li tímto účelem podnikání, může si ministerstvo nepochybně učinit úsudek o tom, zda činnost žalobce je podnikáním či nikoli. Stejný závěr pak platí *mutatis mutandis* pokud jde o zaměstnání, tedy o výkon závislé práce. V nyní souzené věci je podstatné, že správní orgány případ nehodnotily z toho hlediska, zda jednáním žalobce byl spáchán správní delikt a kdo za něj odpovídá. Posuzovaly pouze otázku, zda se jednalo o závislou práci či podnikání.
56. V této námitce se zdejší soud shoduje s žalobcem pouze v tom rozsahu, že pobytové správní orgány nejsou oprávněny konstatovat, zda se v konkrétním případě jednalo o *nelegální práci*. Tento pojem je definován v § 5 písm. a) zákona o zaměstnanosti, přičemž ke stanovení toho, že došlo k výkonu *nelegální práce*, jsou zmocněny pouze orgány provádějící kontrolu na úseku zaměstnanosti. Prvostupňový orgán a žalovaná v daném případě hodnotily jednání žalobce i z hlediska předpisů na úseku zaměstnanosti a činily tak mimo jiné nad rámec svých

povinností. Avšak ani jeden z těchto správních orgánů není příslušný k postihu nelegální práce a skutečnost, zda žalobce vykonával nelegální práci, či nikoliv, není pro posouzení jeho jednání z hlediska následků vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců relevantní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 Azs 344/2018-37). Je plně dostačující, když pobytový správní orgán dojde k názoru, že nedošlo k plnění účelu povolení k pobytu, tedy podnikání, a to úvahou vázanou k definici podnikatele uvedenou v novém občanském zákoníku, z čehož lze argumentem *a contrario* dovodit, kdo podnikatelem není. V posuzovaném případě prvostupňový orgán odkázal i na definici závislé práce v zákoníku práce, jejíž naplnění také vylučuje podnikatelskou činnost. Jelikož však závěry pobytových správních orgánů ohledně výkonu nelegální práce žalobce pro něj nemohou mít v konečném důsledku negativní dopady a správní orgány tuto otázku zkoumaly v podstatě nadbytečně, neshledal v tomto zdejší soud pochybení takového rozsahu, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, resp. prvostupňového rozhodnutí.

57. S ohledem na výše uvedené krajský soud nemohl přisvědčit tvrzení žalobce o porušení zásady stanovené v § 2 odst. 2 správního řádu, neboť správní orgány uplatňovaly pravomoc k účelu, která jim byla svěřena zákonem a v rozsahu, v jakém jim byla svěřena.
58. Krajský soud neshledal ani porušení zásady stanovené v § 2 odst. 4 správního řádu (soulad s veřejným zájmem a odpovídání okolnostem daného případu, jakož i to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly) a zásady zneužití správního uvážení. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že správní orgány rozhodovaly na základě okolností daného případu a dbaly, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem stran plnění účelu dlouhodobého pobytu žalobce lze seznat rovněž soulad s veřejným zájmem.
59. Pokud žalobce namítal porušení svých procesních práv, byla tato námitka vyjádřena pouze velmi obecně, přičemž krajský soud žádné porušení procesních práv žalobce neshledal. Obdobně soud neshledal ani nerespektování judikatury Nejvyššího správního soudu, jak ostatně vyplývá ze skutečností uvedených výše.
60. Závěrem proto krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné, věcně správné, a tudíž zákonné. Pobytové správní orgány nepochybily, pokud žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání zamítly, přičemž k tomuto závěru dospěly na základě skutkového stavu zjištěného v souladu s § 3 správního řádu.

V. Shrnutí a náklady řízení

61. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobní námitka uplatněná žalobcem není důvodná. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
62. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. listopadu 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu